

İÇİNDEKİLER

Köpek ve sahibi	3
Günlük zulası	4
Onu engelleyen ne?	6
Dünyada yalnız değiliz	7
Özgür bir karar	8
Beslenme çantası ve şemsiye	10
Farkında değildim	13
Dikkatli	16
Çaye'nin 3 sözü	17
Bir yabancı'nın malını çalmak, ee... ..	19
Domuz jambonlu omlet	22
Şikâyetçi olmak istiyorum!	23
Ama buna hakları var!	26
Çantada ve kafada	29
Kreşteki gözyaşları... ..	30
Ama hep böyle yapılır!	32
Biliniyor ki... ..	34
Ne yapmalı?	35
Düşünmeyi unutmamak	38

Köpek ve sahibi

Oktay bağıyor: "Of hayır, n'olursun Çomar, oraya olmaz! Kaldırımın tam orta yerine yapma! Pisliğini toplamam söz konusu bile olamaz!"

Kimse görmesin diye hangisi hemen toz olacak dersiniz? Köpek mi, sahibi mi? Sahibi. Ne yaptığına bakıp kendini yargılayabilecek tek kişi o.

Oktay'ın içi rahat, onu kimse görmedi, birileri onu fark etmeden tüydü.

Biz de onun yerinde olsak, hemen kaçardık. Çünkü hepimiz, 'Evet, tamam, bunu yapıyorum, ama

yapmamalıydım,' diye düşünebiliriz. Hepimiz ah-laki varlıklarız; hepimizin bir bilinci var.

Dünden beri Çomar, kakasını sokaktaki ızgaraya yapmak için tasmaını çekiştirip duruyor. Oktay mutlulukla köpeğini kutluyor:

"Çomar'ım benim, seni uslu köpek!"

Çomar, önceden kötü davranışlar sergileyen ya-ramaz bir köpek miydi? Şimdi doğru davranan uslu bir köpeğe mi dönüşüverdi? Hayır. Çomar itaatkâr bir köpek oldu; bunun ahlaklı olmakla hiç ilgisi yok.

Günlük zulası

Lusin ne yapacağını bilmiyor. Lara'nın erkek arkadaşı, Lara'nın günlüğünün yerini öğrenmek istiyor. Lusin, günlüğün nerede olduğunu biliyor, ama söylemekte tereddüt ediyor.

"Hadi, bana bir iyilik yap, ne kaybedersin

ki? Lara 2 gün sonra dönüyor; hiçbir şey bilmeyecek, çünkü ona hiçbir şey söylemeyeceğiz."

Haklı, Lara bunu asla öğrenemez.

"Aramızda bir anlaşma yapacağız, bu bizim sırrımız olacak."

Vay canına, ablasının erkek arkadaşıyla bir sırrı olması, gerçekten de çok bomba olurdu!

"Benimle ilgili neler yazdığını okumak istiyorum yalnızca, başka hiçbir şey okumayacağım, söz.."

Başkaları hakkında yazılanları okumayacaksa, neden olmasın?

"Benden söz eden kısımları okuma hakkım var herhalde, bu mantıklı değil mi?"

Evet, doğru. Ayrıca Lusin de kendi hakkındaki kısımları okuyabileceğini düşünüyor; böylece, en azından ablasının onu sevip sevmediğini öğrenebilir.

"Teşekkür olarak da sana bir hediye

alacağım. Ne istersin? Dondurma mı, küçük bir bilezik mi, oyuncak mı?"

Lusin neden ablasının zulasını açık etmekte duraksıyor? Yakalanmaktan ve cezalandırılmaktan korktuğu için mi? Hayır, evde kimse yok. Peki, gizli saklı yerleri ele vermeyi yasaklayan bir kanna uymak için mi? Hayır, aile sırlarını açığa vurmakla ilgili hiçbir yasa yok, herkes istediğini yapar. Yine de Lusin rahatsız: Gidip günlüğü getirmek istemesine rağmen bir şeyler onu engelliyor.

Onu engelleyen ne?

Onu engelleyen hiçbir yasa, hiçbir yönetmelik yok. Onu engelleyen şey, Lusin'in içinde: Vicdanı, ahlaki bilinci.

Dünyada yalnız değiliz

Lusin en sonunda kararını verdi: Günlüğü getirecek.

Ama iki hediye almak şartıyla: 4 renkli bir kalem ve bir paket meyanköklü şeker; hem de hemen, yoksa günlük mülük yok.

Lara'nın erkek arkadaşı kalem ve meyanköklü şeker almaya çıktığında, Lusin de ablasının odasına sızıyor. Ama orada, bir anda kalakalıyor. Lara'nın çalışma masasının oraya iğnelenmiş fotoğrafını fark ediyor. Ve aynanın arkasına gizlenmiş günlüğü almak için tabureye çıkmak gelmiyor artık içinden.

Hayalini kurduğu 4 renkli kalemi, meyanköklü şekerleri, gizli anlaşmayı falan düşünürken, Lusin'in vicdanı uykudaydı. Sonra birden, vicdanı uyandı. Ne olduğu açık: Lara'nın fotoğrafını fark edince, Lusin yapacağı şeyi, birine yapacağını hatırladı.

Dünyada yalnız olmadığımızı hatırladığımızda, kendimize ahlaki sorular sorarız:

Bunu yapmak iyi mi?
Yoksa kötü mü?
Yapayım mı?
Yapmayayım mı?

Özgür bir karar

Giriş kapısının sesi duyuluyor. Lusin odadan haykırarak çıkıyor:

"Asla ablama ihanet etmeyeceğim! Benden istediğin şey iğrenç, sen kötü bir sevgilisin, hediyelerini de başına çal!"

Lusin, ihanet etmeme kararını, vicdanının sesini dinleyerek özgürce aldı.

Başka bir hikâye hayal edelim:

Lusin, ablasının zultanın çevresine tuzaklar kurduğunu hatırlayıveriyor: Parmakları kısıran fare kapanları, günlüğün çevresindeki elektrik telleri, otomatik olarak çalışan ve hırsızın fotoğrafını Lara'nın cep telefonuna yollayan bir fotoğraf makinesi.

Bu durumda, Lusin'in gerçek anlamda bir seçeneği olmazdı. Lara'nın erkek arkadaşına, parmaklarını kısırma ve fotoğrafla yakalanma korkusuyla "hayır" derdi: Kararını, vicdanı yönlendirmiş olmazdı.

Ahlaki bir karar, korkuyla ya da birinin buyruğuyla dayatılmaz. Ahlaki bir karar, kendi kendimize verdiğimiz bir ödevdir.